

9 oktober 2022, achtentwintigste zondag jaar C
Evangelielezing: Lucas 17,11-19

Homilie

Jezus ontmoet 10 mensen die een vreselijk bericht kregen: ze waren melaats en dus besmettelijk. Ze mochten niet meer onder de mensen komen. Net zoals wie nu Corona had of heeft een tijd in quarantaine moet. Maar voor een melaatse was het geen kwestie van 10 of 14 dagen, maar levenslang. Ze konden niet genezen... tenzij door één of andere genezer...

Ze werden ook onrein verklaard... Ze mochten niet meer in de Tempel komen. Dus ook God sloot hen eigenlijk uit... Een ziekte was een straf van God. Ze waren ongewenst, ook in de ogen van God. Dus: van God en iedereen verlaten!

Waar konden ze nog terecht? Aan wie konden ze nog hulpvragen? Aan Jezus misschien? Was hij hun laatste hoop? Ze proberen het.

'Jezus, Meester, Heb medelijden met ons.'

Jezus blijft staan... kijkt hen aan en zegt: 'Ga u aan de priesters laten zien'.

Geen gebed om genezing, geen aanraking, geen handoplegging, alleen de opdracht om naar de priesters te gaan. Alleen zij konden iemand rein verklaren.

En ze gaan, misschien tegen beter weten in. Maar hebben ze veel keuze? Of vertrouwen ze echt op Jezus? Wie zal het zeggen? Ze gaan in elk geval de weg die hij wijst. En op die weg worden ze weer rein, worden ze weer heel als mens.

Eén van hen keert terug om Jezus te bedanken en God te loven. En de 9 anderen?

Misschien waren ze zo ondersteboven van het gebeuren dat ze meteen naar huis liepen om het daar te gaan vertellen.

Of vonden ze het normaal? Zoals ook wij het normaal vinden dat we van Corona genezen.

We vinden de dingen al vlug vanzelfsprekend: dat ons lichaam zichzelf herstelt, dat we elke dag te eten hebben, dat we geen kou lijden, dat we geen oorlog hebben.

Maar is dat wel zo vanzelfsprekend? Luister eens naar het nieuws: al die dingen staan op de helling tegenwoordig. We worden nu wel met onze neus op de feiten gedrukt.

Maar gaan we terug naar het verhaal: de ene man die terugkomt om te bedanken, is een Samaritaan. In de ogen van de joden een vreemdeling, iemand die de Joodse wetten niet kent en niet naleeft, iemand die ze minachten.

Maar hij is de enige die aanvoelt dat hij moet terugkomen om Jezus te danken en God te loven. Ja, we kunnen soms van vreemdelingen nog veel leren.

Tot die constatacie komen wij ook wel eens.

Vindt Jezus dat ze hem moeten komen bedanken? Blijkbaar niet. Hij zegt: 'Uw vertrouwen, uw geloof heeft u gered.' Hij eist de eer niet op voor zichzelf.

Wel vindt hij het belangrijk dat ze God loven, dat ze de genezing niet vanzelfsprekend vinden.

Hij is enkel de bemiddelaar geweest tussen God en die melaatse mensen.

In het Evangelie, in de Handelingen, in de vroege Kerk gebeurden er vele genezingen. Die genezingen droegen bij aan de groei van de Kerk.

Dat is een feit. Maar de Kerk groeide vooral omdat de christenen anders omgingen met zieken en besmette mensen. Als een stad werd getroffen door de pest, gingen de rijken er zoveel mogelijk vandoor. De armen bleven achter. Wie zorgde er voor hen?

De Broeders Alexianen, de Begijnen, de Zwartzusters, de Grauwzusters... in leprooshuizen en gasthuizen. Niemand werd aan zijn lot overgelaten, naar het voorbeeld van Christus.

Laten ook wij in 2022 de weg gaan die hij wijst: niemand aan zijn lot overlaten.

Kristin De Raeymaecker